

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 27. marca 1918.

Treść: (№ 108. i 109.) 108. Ustawa o umorzeniu zasądzenia. — 109. Ustawa o odszkodowaniu osób, niesprawiedliwie zasądzonych.

108.

Ustawa z dnia 21. marca 1918

o umorzeniu zasądzenia.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

(1) Osobie zasądzonej, nie karanej przedtem sądownie, zostanie umorzony zasądzenie, jeżeli naprawiła wedle sił szkodę, spowodowaną czynem i do upływu pewnego oznaczonego czasokresu nie została ponownie zasądzona.

(2) Weześniejsze lub późniejsze zasądzenie za występki lub przekroczenie nie stoi jednak na przeszkodzie umorzeniu, jeżeli czyn karygodny, stanowiący podstawę tego zasądzenia stosownie do okoliczności jest mało znaczący i nie polega na nieuczciwym sposobie myślenia.

(3) Umorzenie zasądzenia jest wykluczone, jeżeli wyrok opiewa na karę surowszą niż jednoroczną karę na wolności, chyba, że czyn karygodny należy do zbrodni, wyliczonych w drugim ustępie § 6. ustawy z dnia 15. listopada 1867. Dz. u. p. Nr. 131.

§ 2.

(1) Czasokres wynosi:

1. piętnaście lat, jeżeli zasądzony uznano winnym zbrodni, chyba, że zbrodnia należy do

zbrodni, wyliczonych w drugim ustępie § 6. ustawy z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 131;

2. dziesięć lat, jeżeli go zasądzone za jedną ze zbrodni, wyliczonych w drugim ustępie § 6. ustawy z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 131. lub na karę aresztu, przewyższającą sześć miesięcy;

3. pięć lat we wszystkich innych przypadkach.

(2) Czasokres rozpoczyna się z chwilą, kiedy kara została wykonana lub darowana w drodze łaski.

(3) Czasu zatrzymania w zamkniętym zakładzie nie należy wliczać do czasokresu.

§ 3.

Gdy zasądzenie zostanie umorzony, to zasądzony uważa się odtąd za sądownie nie karanego, o ile nie stoi temu na przeszkodzie inne, jeszcze nie umorzony zasądzenie. Nie ma on obowiązku podawania swego zasądzenia na pytania przed sądem lub inną władzą. Prawa osób trzecich, opierające się na zasądzeniu, pozostają nieknięte.

§ 4.

(1) Umorzenie zasądzenia należy zanotować w akcie karnym, w karcie karnej urzędu rejestru karnego i w zapiskach władz administracyjnych. Umorzony zasądzenia nie wolno wpisywać w wygotowaniach karty karnej, ani w świadectwach moralności ani też uwisławiać w nich w jakikolwiek inny sposób.

(2) Jeżeli karta karna zawiera tylko jedno zasądzenie, a wyrok nie opiewa na karę surowszą niż jedneroczną karę na wolności, to zasądzenia tego, chociażby nie było umorzone, nie należy już wpisywać w wygotowaniach karty karnej i w świadectwach moralności, jeżeli od wykonania kary lub od ulaskawienia upłynęło piętnaście lat.

§ 5.

(1) O umorzeniu zasądzenia rozstrzyga trybunał, który orzekał w pierwszej instancji, lub w którego okręgu leży sąd powiatowy, który orzekał w pierwszej instancji.

(2) Prokurator państwa ma na prośbę zasądzonogo, unikając wszelkiego rozgłosu i chroniąc o ile możności cześć zasądzonogo, zarządzić potrzebne dochodzenia. Jeżeli przy innej sposobności dowie się o faktach, które — nie wymagając dalszych dochodzeń — mogą uzasadnić umorzenie zasądzenia, to ma on z urzędu postawić wniosek o umorzenie.

(3) Sąd rozstrzyga uchwałą na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu prokuratora państwa. Jeżeli sąd jest zdania, że szkody nie naprawiono jeszcze wedle sił, to przed wydaniem rozstrzygnięcia winien podać zasądzonemu do wiadomości kwotę, którą należy jeszcze zwrócić i wyznaczyć odpowiedni termin do jej złożenia. Przeciw rozstrzygnięciu przysługuje zasądzonemu i prokuratorowi państwa zażalenie. Należy je wnieść do dni trzech i ma ono skutek odraczający.

§ 6.

W przypadkach, nie przewidzianych w ustawie, przysługuje zarządzenie umorzenia zasądzenia tylko cesarzowi.

§ 7.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 8.

Wykonanie ustawy poruczam Ministrowi sprawiedliwości i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Baden, dnia 21. marca 1918.

Karol wdr.

Seidler wdr.

Toggenburg wdr.

Schauer wdr.

109.

Ustawa z dnia 21. marca 1918

o odszkodowaniu osób, niesprawiedliwie zasądzonych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

(1) Kto został prawomocnie zasądzony przez cywilny sąd karny za czyn karygodny, podlegający ściganiu wedle procedury karnej, może żądać od państwa w takim przypadku, jeżeli po wznowieniu postępowania karnego postępowanie zaniechano lub oskarżenie stanowczo oddalono, dalej, jeżeli później został uwolniony lub zasądzony na niższą karę wedle łagodniejszej ustawy karnej, stosownego odszkodowania za uszczerbek doznany w prawach majątkowych wskutek nieusprawiedliwionego zasądzenia.

(2) Roszczenie jest niedopuszczalne, jeżeli zasądzony rozmyślnie spowodował nieusprawiedliwione zasądzenie, albo jeżeli z rażącego niedbalstwa nie wniósł sprzeciwu od wyroku, wydanego w jego nieobecności.

(3) Rozstrzygnięcie, uzasadniające roszczenie (ustęp 1.), należy doręczyć zasądzonemu do rąk własnych. Zasądzonogo należy zarazem pouczyć o postanowieniach §§ 3. i 4.

§ 2.

(1) Roszczenie o odszkodowanie nie może być dotknięte egzekucją ani środkami zabezpieczającymi z wyjątkiem na rzecz wierzytelności o świadczenie utrzymania z ustawy. O ile są wykluczone kroki egzekucyjne i środki zabezpieczające, niema także prawnej skuteczności wszelkie rozrządzenie samej osoby uprawnionej do podnoszenia roszczenia zapomocą cesyi, przekazania, oddania w zastaw lub innej czynności prawnej.

(2) Roszczenie, podniesione według przepisów tej ustawy przechodzi na dziedziców, o ile Minister sprawiedliwości je uznał lub o ile wniesiono już skargę.

(3) Poza tym przypadkiem mogą po śmierci zasądzonogo dochodzić roszczenia jego małżonek, dzieci i rodzice tylko o tyle, o ile wskutek nieusprawiedliwionego zasądzenia utracili utrzymanie, które im się należało od zasądzonogo.

§ 3.

Strona ma najpierw wezwać państwo do dobrowolnego uznania roszczeń. Wezwanie należy pod grozą utraty roszczenia skierować do Ministra sprawiedliwości w trzech miesiącach po doręczeniu rozstrzygnięcia, uzasadniającego roszczenie i opatrzonego pouczeniem w myśl § 1., ustęp 3. Jeżeli strona nie otrzyma do trzech miesięcy oświadczenia na jej żądanie, albo jeżeli odmówiono odszkodowania w całości lub w części, to może ona dochodzić nieuznanego roszczenia przeciw państwu w drodze skargi.

§ 4.

Roszczenie o odszkodowanie przedawnia się w trzech miesiącach od dnia, w którym doręczono stronie do rąk własnych odnowne oświadczenie Ministra sprawiedliwości, lub w którym ubiega trzecziesięczny termin do oświadczenia (§ 3.).

§ 5.

(1) Do rozstrzygnięcia o skardze właściwym jest sąd krajowy wyższy, przełożony sądu, który ostatnio orzekał w pierwszej instancji. Skargę wniesioną do niewłaściwego sądu krajowego wyższego, należy z urzędu odstąpić właściwemu sądowi.

(2) Sąd krajowy wyższy rozstrzyga w senacie, składającym się z przewodniczącego i dwóch członków.

§ 6.

Do postępowania stosują się postanowienia procedury cywilnej z tą zmianą, że dla postępowania przed sądem krajowym wyższym obowiązują przepisy części drugiej, a dla postępowania odwoławczego przed sądem najwyższym przepisy pierwszego rozdziału części czwartej procedury cywilnej.

§ 7.

Rozprawy w sprawach, unormowanych niniejszą ustawą i wszelkie podania i rozstrzygnięcia, odnoszące się do takich spraw, są wolne od należyłości i porta.

§ 8.

(1) §§ 1. do 7. należy stosować ze zmianami, podanymi w drugim ustępie, także do osób

cywilnych, zasądzonych niesprawiedliwie przez sąd wojskowy, jeżeli ich poddanie pod wojskowe sądownictwo karne opiera się na rozporządzeniu całego Ministerstwa, wydanem na zasadzie § 14. wojskowej procedury karnej dla obrony krajowej lub na rozporządzeniach cesarskich z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 156, i z dnia 4. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 307, lub na postanowieniu ustawowem, które poddaje osoby cywilne z powodu zastanowienia działalności cywilnych sądów karnych pod wojskowe sądownictwo karne.

(2) Wezwanie o dobrowolne uznanie należy skierować do Ministra obrony krajowej. Do rozstrzygnięcia o skardze właściwym jest sąd krajowy wyższy, u którego okręgu zasądzony lub w przypadkach § 2., ustęp 2. i 3., uprawniony do podnoszenia roszczenia ma w chwili wniesienia skargi swoje zwyczajne miejsce zamieszkania lub stałe miejsce pobytu.

§ 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Należy ją stosować także do wyroków, wydanych przed tym dniem, do wyroków cywilnych sądów karnych jednak tylko wtedy, gdy rozstrzygnięcie, uzasadniające roszczenie (§ 1., ustęp 1.), stało się prawomocnem po dniu ogłoszenia tej ustawy. Postępowanie stosuje się zawsze do niniejszej ustawy, jeżeli roszczenia nie podniesiono jeszcze przed Trybunałem państwa. Zresztą ustawa z dnia 16. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 64, traci moc obowiązującą.

§ 10.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi sprawiedliwości i Ministrowi obrony krajowej.

Baden, dnia 21. marca 1918.

Karol wlr.

Seidler wlr.

Schauer wlr.

Czapp wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik 1849 za K 5 04	Rocznik 1867 za K 4 80	Rocznik 1885 za K 4 32	Rocznik 1903 za K 10 80
" 1850 " " 12 60	" 1868 " " 4 80	" 1886 " " 5 52	" 1904 " " 6 —
" 1851 " " 3 12	" 1869 " " 7 20	" 1887 " " 6 —	" 1905 " " 7 20
" 1852 " " 6 24	" 1870 " " 3 36	" 1888 " " 10 08	" 1906 " " 14 40
" 1853 " " 7 56	" 1871 " " 4 80	" 1889 " " 7 20	" 1907 " " 15 60
" 1854 " " 10 08	" 1872 " " 7 68	" 1890 " " 6 48	" 1908 " " 10 80
" 1855 " " 5 64	" 1873 " " 7 92	" 1891 " " 7 20	" 1909 " " 10 20
" 1856 " " 5 88	" 1874 " " 5 52	" 1892 " " 12 —	" 1910 " " 10 08
" 1857 " " 6 84	" 1875 " " 4 80	" 1893 " " 7 20	" 1911 " " 8 40
" 1858 " " 5 76	" 1876 " " 3 60	" 1894 " " 7 20	" 1912 " " 15 —
" 1859 " " 4 80	" 1877 " " 2 40	" 1895 " " 8 40	" 1913 " " 11 40
" 1860 " " 4 08	" 1878 " " 5 52	" 1896 " " 8 40	" 1914 " " 18 —
" 1861 " " 3 60	" 1879 " " 5 52	" 1897 " " 18 —	" 1915 " " 14 04
" 1862 " " 3 36	" 1880 " " 5 28	" 1898 " " 7 20	" 1916 " " 15 24
" 1863 " " 3 36	" 1881 " " 5 28	" 1899 " " 12 —	" 1917 " " 18 30
" 1864 " " 3 36	" 1882 " " 7 20	" 1900 " " 8 40	
" 1865 " " 4 80	" 1883 " " 6 —	" 1901 " " 7 20	
" 1866 " " 5 28	" 1884 " " 6 —	" 1902 " " 9 —	

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej $\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusz = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.